

Titlu original (eng.): Red sky at dawn

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FLINT, STELLA**

Cer roșu în zori / Stella Flint

Traducător: Veronica Păun

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-265-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1

Colecția „ROMANTIC”

STELLA FLINT

Cer roșu în zori

Traducerea și adaptarea în limba română de:

VERONICA PĂUN

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacără nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrioare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învăță să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeita soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina ghețurilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un inger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Kathleen Eagle	-La fel ca altădată

Capitolul 1

De cum intră în casă, Doug Williams simți aroma îmbătătoare. Probabil că Addie pregătea din nou ceva delicios. „Ce primire!“, gândi el, inhalând miroslul plăcut. „Sunt un bărbat norocosos!“.

Privi în jurul lui cu satisfacție. Interiorul primitor al casei era numai și numai rodul muncii lor. Împreună cumpăraseră toate decorațiunile, iar bunul gust al lui Addie se făcea simțit în fiecare colțisor. Sufrageria, în care se afla el acum, era o oază de liniște și confort. Nu era nimic luxos sau bătător la ochi, dar totul se potrivea perfect— mobilele, tapetul, tablourile, draperiile. Era genul de loc unde nu se putea să nu te simți bine.

Desculț, pe carpetele moi de plus, sau întins pe canapeaua cu perne de catifea, în fața semineului, ținând-o în brațe pe iubită lui Addie. Oftă și închise ochii, imaginându-și buzele ei dulci și moi peste ale lui.

În astfel de momente, lui Doug nici nu-i venea să credă că mariajul său cu Addie începuse atât de confuz. Cât de ignorant fusese... Addie îl iubea pe atunci nespus de mult, însă el se

căsătorise cu ea doar pentru că fusese rănit de Julie, fosta lui iubită, și în același timp fiica lui Addie. Însă, cu timpul, o îndrăgise din ce în ce mai mult, până când ajunse să-o adore, la fel cum și ea îl adora pe el.

Câtă răbdare avusese Addie cu el, câtă atenție îi acordase și cât de puțin ceruse în schimb... Era numai meritul ei că această căsnicie rezistase în timp și, mai mult decât atât, devenise una foarte fericită. Iar în curând aveau să fie cu adevărat o familie, împreună cu bebelușul ce urma să se nască.

Addie stătea în cadrul ușii, așteptând ca soțul ei să se trezească din reverie. Nu se mai sătura să-l privească. Îi admirase dintotdeauna ochii ciocolatii și calzi, părul de culoarea nisipului, trupul puternic și bine făcut.

Doug ridică privirea și o văzu acolo. Fața i se lumenă, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet larg. Soția lui arăta fantastic, chiar și în ultimele luni de sarcină. Chiar dacă în ultimul timp era puțin cam palidă, iar ochii ei de un gri-argintiu păreau cam întunecați, Addie era cu adevărat fericită.

— Ce faci, ai căzut pe gânduri? îl tachină ea.

Doug o îmbrățișă și își cufundă fața în părul ei moale.

— O, iubito, în curând nici n-am să te mai pot cuprinde în brațe. E clar că bebelușul nostru va fi voinic și sănătos.

Intrără în bucătărie ținându-se de mână ca doi copii.

— Ia te uită ce ospăt! spuse Doug observând abundența de platouri cu specialități și paharele de șampanie strălucind în lumina lumânărilor. Ce sărbătorim?

— Ne apropiem cu pași repezi de marele eveniment, dragul meu. Și ar trebui să bem pentru asta. Mă duc să aduc șampania.

Addie îi refuză ajutorul și se îndreaptă greoie spre frigider.

CER ROȘU ÎN ZORI

7

Ciocniră paharele și sorbiră din lichidul rece și întepător. Doug observă că Addie era puțin tulburată.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Abia am toastat pentru o familie nouă și fericită, iar tu pari atât de preocupată...

— O, Doug, sunt atât de fericită... Doar că mă gândeam la Mickey... Oare unde o fi el acum? Măcar dacă am ști că e sănătos, că e... în viață. Uneori mi se pare că nici n-am dreptul la atâtă fericire, în timp ce propriul meu frate poate fi în pericol, singur și nefericit.

Mickey Horton, fratele lui Addie, dispăruse din Salem cu mult timp în urmă, iar șansele de a-l mai găsi vreodată, mai ales viu, erau din ce în ce mai mici. Și totuși, familia lui continua să-l caute și să speră.

— Addie, facem tot posibilul să-l găsim, spuse Doug. Și vom continua cercetările până când vom afla ceva. Dar, draga mea, știi foarte bine că Mickey ar vrea din tot sufletul să fii fericită și să nu-ți faci griji pentru el.

O prinse blând de mână.

— Iubito, mă gândesc la cât de fericit și de mândru ar fi Mickey dacă ar ști că va deveni din nou unchi...

Addie zâmbi și își descrețî fruntea.

— O, Doug, ai dreptate. La fel îl sfătuiam și eu pe Bill când nu știa ce decizie să ia în privința relației lui cu Laura. Mă bucur că, în sfârșit, s-au logodit. Mickey lipsește de atâtă timp încât Laura se poate considera deja văduvă. Și sunt convinsă că el n-ar fi supărat dacă ar ști că fratele lui i-a luat locul și face tot posibilul ca Laura să fie fericită. Cred că s-ar simți chiar ușurat să știe că soția lui începe acum o nouă viață.

— Ai dreptate, draga mea. Să toastăm pentru noi începuturi!

Ridicără amândoi cupele de șampanie.

— Iubito, dar nu mi-ai povestit ce-ai făcut azi la doctor. E

totul în regulă?

Addie ezită câteva secunde, apoi spuse:

– O, da. Medicul spune că, din căte vede el și din ce-i spun eu, totul e bine.

Tremurul din vocea ei nu scăpă însă neobservat.

– Addie, ce se întâmplă? Cred că ceva te supără. Ce este?

– Sunt convinsă că nu-i nimic serios. Doar că în ultimul timp m-am simțit cam slăbită, asta e tot. Probabil că e normal, în stadiul săta...

Addie îi evita privirea, făcându-și de lucru cu tacâmurile.

– Cum adică „probabil că e normal“? Nu i-ai spus doctorului Harlan despre starea ta? Ar trebui să-i spui absolut tot, știi asta, nu?

Deși vroia să fie blând și înțelegător cu ea, Doug nu-și putea ascunde îngrijorarea.

– O, sunt convinsă că nu-i nimic în neregulă. Probabil că aş irosi degeaba timpul atât de prețios al doctorului.

De-a lungul perioadei de sarcină, Addie fusese extrem de responsabilă și de precaută. Nu-și asumase riscuri inutile și ținuse o legătură strânsă cu medicul ei. Si totuși, se hotărâse să nu-i spună doctorului Harlan despre senzația ciudată de slăbiciune pe care o avusese în ultimul timp. Îi era teamă că ceva nu merge bine și era îngrozită să recunoască asta.

– Iubito, spuse Doug cu blândete, trebuie să-i spui cât mai curând medicului.

Evitând să-i întâlnească privirea, Addie trase adânc aer în piept și zise:

– Bine, am să-i spun. Nu-ți mai face atâtea griji degeaba. Mai bine nu-ți spuneam...

– Addie, dar noi doi trebuie să avem încredere unul în

CER ROȘU ÎN ZORI

celălalt și să nu ne ascundem niciodată nimic, răspunse blând soțul ei, dar în același timp ferm.

Addie îl privi în ochi.

– Te iubesc atât de mult, Doug! Îți promit că mâine dimineață am să mă duc din nou la doctor și am să-i spun adevărul.

Soțul ei se ridică de pe scaun și se apropie de ea. Se îmbrățișară drăgăstos, reușind pentru un moment să-și înfrângă teama și incertitudinile.

* * *

Julie șterse cu grijă măsuța din fața canapelei de catifea și aduse un platou cu gustări. Își strânse eșarfa albă care-i ținea părul de culoarea castanei prinț în coadă și își îndreptă câteva șuvițe rebele ce-i cădeau pe față. Îl aștepta pe Don Craig, logodnicul ei. Nunta se apropia și mai aveau de pus la punct o mulțime de lucruri.

Privi de jur-împrejurul sufrageriei și își dădu seama că era o încăpere anostă, rece, chiar neprimitoare. Tapiteriile aveau culori neutre și șterse, covorul, în nuanțe de gri și alb-murdar, avea un model abstract și plăcitor, iar peretii erau goi. „Oare ce se întâmplă cu mine?“, se întrebă Julie. „Am devenit la fel de lipsită de viață, la fel de tristă ca și camera asta?...“

Gândul acesta îi dădu fiori. Si totuși, nu putea nega că o parte din ea încetase să mai existe atunci când îl pierduse pe Doug. Fuseseră amanți timp de câteva luni și se iubiseră nebunește. Sufletul ei tresăltă de fericire doar când îl vedea și ajunsese în al nouălea cer când el îi propuse să se logodească în secret. Acum însă, sufletul ei era gol și probabil că așa avea să rămână mult timp.

Încercase să-l uite, își dorea să nu-și mai aducă aminte de

mângâierile lui tandre din timpul după-amiezilor petrecute în clandestinitate între cearșafurile de mătase albastră din patul lui. Ar fi vrut să uite totul: dulceața buzelor lui, sărutările pline de pasiune, privirea aceea arzătoare... Dar chiar și acum, când îl aștepta pe Don, bărbatul cu care urma să se căsătorească în curând, gândul ei fugea numai la Doug. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru a-i vedea chipul, pentru a-i simți respirația caldă pe gâtul ei, în timp ce-i spunea cât este de frumoasă.

„Nu! Nu! Nu!“ tipă ea și deschise ochii, clipind repede și încercând să revină la realitatea crudă și dureroasă. Își sterse lacrimile care începuseră să-iurgă pe obraji. Deodată, furia puse stăpânire pe ea. „Propria mea mamă...“ urlă Julie. „Propria mea mamă mi-a furat bărbatul... Știa cât de mult îl iubesc, și știa că și el mă iubea. Dar întotdeauna i-a plăcut să mă rănească. Mama... M-a abandonat când eram doar un copil și s-a întors după atâția ani să-mi ia bărbatul pe care-l iubeam atât de mult...“

Dintr-o dată, simți că se sufocă. Fugi și deschise fereastra. Aerul rece o izbi cu putere și încercă să-și stăpânească mânia și să se adune. Dar gândurile nu-i dădeau pace. Cum putuse el oare să se îndrăgostească de mama ei? Ba, mai mult, în curând urmau să aibă și un bebeluș, devenind astfel o familie împlinită și fericită. „Nu se poate! Doug trebuia să fie al meu!“ Lacrimi de durere tăsniră din nou din ochii ei. „Trebuie să-mi revin“, își spuse ea. Don trebuia să apară din clipă în clipă și cum avea să-i explice starea jalnică în care se afla?

Țărățitul telefonului îi intrerupse gândurile. Julie ridică repede receptorul. Hohote de plâns se auzeau de la celălalt capăt al firului.

– Phyllis, ce s-a întîmplat?

CER ROȘU ÎN ZORI

11

– Julie, nu mai suport! Înnebunesc! De când a plecat Bob, viața mea a devenit un coșmar fără sfârșit.

Bob Anderson, soțul ei, o părăsise brusc, spunându-i pur și simplu, într-o bună zi, că se săturase de ea și de căsnicia lor.

De fiecare dată când o auzea la telefon, Julie o asculta cu răbdare și compasiune. Însă acum nu mai putea face asta. Soneria o anunță că Don sosise deja.

– Phyllis, îmi pare rău, dar nu pot sta de vorbă cu tine acum. A venit Don și trebuie să facem ultimele pregătiri pentru nuntă. Și-așa e puțin cam supărat că am tot amânat clipa asta...

– Bine, bine, spuse Phyllis cu sarcasm. Du-te și fă-ți planurile pentru nuntă... Mult noroc!

– Hei, de ce-mi vorbești așa?

– O, Julie, iartă-mă, spuse femeia, începând din nou să plângă. Nu știu ce e cu mine... Iartă-mi, te rog, ieșirile astea stupide. Să știi că sunt foarte fericită pentru tine.

Julie răsuflă ușurată.

– Bine, te iert. Acum iartă-mă și tu, dar trebuie să închid. Ne vedem mâine, îți promit!

Julie puse receptorul în furcă și fugi să deschidă ușa.

În timpul cinei, Don și Julie discută despre nunta lor, care, la insistențele lui Julie, avea să se desfășoare în cerc restrâns, cu participarea numai a membrilor familiei și a prietenilor foarte apropiati.

– Și, în niciun caz n-o vom invita pe mama, izbucni Julie brusc. Nu vreau să-o văd pe Addie acolo.

– O, Doamne, spuse Don șocat, dar cine a pomenit ceva despre ea? Știi foarte bine că nici nu prea vă vorbiți.

Julie continuă, de parcă nici nu-l auzise:

– Până la urmă, Phyllis a fost mult mai apropiată de mine

decât a fost sau va fi vreodată Addie. Cel puțin, Phyllis ține la mine și mi-a fost întotdeauna aproape atunci când am avut nevoie. Ea îmi este într-adevăr prietenă, ceea ce mama nu mi-a fost niciodată.

Vorbea precipitat și obrajii i se îmbujoraseră.

— Iubito, liniștește-te. Știu că Addie n-a fost pentru tine o mamă în adevăratul sens al cuvântului. Dar ce-i cu tine? Pari atât de nervoasă în seara asta... Ce s-a întâmplat?

Toată seara Julie fusese agitată, de parcă nu-și găsea locul. Se ridicase frecvent de la masă pentru a face lucruri inutile.

— Nu s-a întâmplat nimic, Don. Dar gândul la Addie mă irită. De obicei, încerc să nu mă gândesc prea mult la ea, dar acum, că se apropie nunta...

Se opri. Don nu trebuia să afle niciodată că ea nu-l iubea și nu va putea să-l iubească, cel puțin nu aşa cum îl iubise pe Doug. De aceea și amânase atâta nunta, pentru că, de fapt, își dorea să fie soția lui Doug, n-a lui Don. Continuă:

— Și-n plus, înainte să sosești tu, am primit un telefon de la Phyllis, care m-a întors pe dos. Este atât de desperată de când a părăsit-o Ben... Si pentru ce motiv... auzi, pentru că simțea nevoia să fie liber... Dar liber pentru ce? Phyllis este pur și simplu distrusă.

— Da, știu, trece printr-o perioadă groaznică. Nu știu ce l-a apucat pe Ben. Am stat de vorbă cu el și mi-a spus că simte nevoia să fie singur, pe cont propriu, să nu mai aibă obligații față de nimeni și să mediteze în liniște la sentimentele sale. Poate că, într-un fel, are și el dreptate... Cine știe?...

Cu mult timp în urmă, înainte ca el să aibă o relație cu Julie, Bob i se confesase spunându-i că, oricât încercase să se opună, se îndrăgostise nebunește de Julie. Oare acesta era motivul pentru care o părăsise pe Phyllis? O mai iubea el pe Julie?

Ridicându-se de la masă, Julie începu să strângă vasele.

CER ROȘU ÎN ZORI

Refuză ajutorul lui Don, în speranță că va avea câteva momente de singurătate la bucătărie. Era oricum recunoscătoare că discuția lor deviase de la analiza comportamentului ei bizar spre ruptura dintre Ben și Phyllis.

Stătu câteva momente în fața chiuvetei, apăsându-și mâinile pe suprafața rece a acesteia.

„Ce porcărie și dragoste asta...“, se gândi ea. „Oare este cineva cu adevărat mulțumit? A găsit cineva vreodată în dragoste fericirea deplină?“

Își aduse aminte de Doug și Addie. Îi văzuse cu o zi înainte într-un magazin, alegând diverse lucrușoare pentru bebelușul lor ce avea să sosească în curând. Păreau cu adevărat fericiti. Chicoteau și se sărutau ca niște tineri îndrăgostiți.

Imaginea lor îi rămăsese imprimată pe retină și o torturase toată noaptea. Simți cum lacrimile încep să i se prelungă pe obraz. „Nu plâng! Nu plâng!“ își porunci ea.

Exact în clipa aceea, brațele puternice ale lui Don o cuprinseră tandru în jurul umerilor. O întoarse cu fața la el, observând lacrimile pe care ea nu le putea stăpâni. O strânse în brațe, masându-i ușor spatele.

— Nu mai plâng, draga mea, murmură Don în timp ce-i săruta cu căldură fruntea, pleoapele, buzele. Totul va fi în regulă. Încearcă să te gândești la nunta noastră, la cât de fericiti vom fi după aceea, uniți pe vecie. Te iubesc atât de mult...

Își apăsa buzele pe buzele ei, pătrunzând ușor în intimitatea gurii ei fierbinți.

La început Julie se împotrivi. Apoi, văzând confuzia și durerea pe chipul iubitor al lui Don, se abandonă. Reuși chiar să-i spună că și ea îl iubea. Era o minciună, dar credea că, spunându-i asta, rostind-o cu voce tare, va reuși să șteargă trecutul și sentimentele ei pentru Doug.